

руарски вѣтъръ. Той се пхна подъ широкото палто на момчето и то затрепера.

— Завий се, ха така, — натъкми го дѣдо му, като пристегна дебелата връвь около палтото

Изъ въздуха прелитаха едри бѣли парцалчета. Леки, пухкави, танцуватъ, падатъ върху мокритѣ камъни и изчезватъ, свиватъ сякашъ бѣлитѣ крилца. Но ето, следъ тѣхъ прииждатъ други, и и други... Стигнаха предъ една голѣма кжща. Дѣдо Стаменъ се спрѣ.

— Има ли кой да принесе вжглищата?

— Нѣма, госпожата търсѣше преносвачъ? Натисни звънеца.

Слави побърза да позвъни. Излѣзе стара жена и показа кжде трѣбва да се пренесатъ вжглищата. Дѣдо Стаменъ се зарадва. Ако върви все така, днесъ Слави ще има ново шалче. Вижъ го ти, какъ бързо пълни чувалчето!

— По-малко слагай, Славе, ще се уморишъ!

— Нищо ми нѣма, дѣдо, азъ и повече мога да нося, — отговаряше Слави, като се превиваше подъ тежкия товаръ.

Следъ единъ часъ вжглищата бѣха пренесени въ зимника. Слави за последенъ пжтъ напълни чувалчето.

— Ела се постопли въ кухнята, момченце! — извика го старата жена, като плащаше на дѣда Стамена.

Стоплиха се, хапнаха малко чорбица и пакъ забързаха нататъкъ. Снѣжинкитѣ все по-гжсто прелитаха и вече бѣха успѣли да метнатъ тънка бѣла покривка надъ улицата, надъ кжщитѣ, на всѣкъжде. Сгушени, хората бързаха насамъ — нататъкъ. Дѣдо Стаменъ предпазливо креташе по снѣга. Ве-